

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

16 mai 2017*

„Politică economică și monetară — Supraveghere prudențială a instituțiilor de credit — Articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 — Articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 — Mecanism unic de supraveghere — Competențe ale BCE — Exercitare descentralizată de către autoritățile naționale — Evaluarea caracterului semnificativ al unei instituții de credit — Necesitatea unei supravegheri directe din partea BCE”

În cauza T-122/15,

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, cu sediul în Karlsruhe (Germania), reprezentată inițial de A. Glos, de K. Lackhoff și de M. Benzing și ulterior de A. Glos și de M. Benzing, avocați,

reclamantă

împotriva

Băncii Centrale Europene (BCE), reprezentată inițial de E. Koupepidou, de R. Bax și de A. Riso și ulterior de E. Koupepidou și de R. Bax, în calitate de agenți, asistați de H.-G. Kamann, avocat,

pârâtă,

susținută de

Comisia Europeană, reprezentată de W. Mölls și de K.-P. Wojcik, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE și privind anularea deciziei ECB/SSM/15/1 a BCE din 5 ianuarie 2015 luate în aplicarea articolului 6 alineatul (4) și a articolului 24 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63), prin care BCE a refuzat să considere că reclamanta constituia o entitate mai puțin semnificativă în sensul articolului 6 alineatul (4) din acest regulament,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus din domnul M. Prek (raportor), președinte, doamna I. Labucka, domnii J. Schwarcz, V. Kreuzschitz și F. Schalin, judecători,

grefier: doamna S. Bukšek Tomac, administrator,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 28 septembrie 2016,
pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, este banca de investiții și dezvoltare (Förderbank) a landului Baden-Württemberg (Germania). Creată prin articolul 1 alineatul 1 din Legea privind banca regională de credit a landului Baden-Württemberg, aceasta este o persoană juridică de drept public, al cărei capital social este deținut exclusiv de landul Baden-Württemberg.
- 2 La 25 iunie 2014, Banca Centrală Europeană (BCE) a informat reclamanta, în esență, că, drept urmare a caracterului său semnificativ, intra în supravegherea sa exclusivă, mai degrabă, decât în supravegherea partajată a mecanismului unic de supraveghere (MUS), în aplicarea articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice BCE în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63, denumit în continuare „Regulamentul de bază”) și a invitat-o să își prezinte observațiile.
- 3 La 10 iulie 2014, reclamanta a contestat această analiză invocând printre altele existența unor circumstanțe specifice în sensul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază și al articolelor 70 și 71 din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al BCE din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul MUS între BCE și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (JO 2014, L 141, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul-cadru privind MUS”).
- 4 La 1 septembrie 2014, BCE a adoptat o decizie prin care califica reclamanta ca entitate semnificativă în sensul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază.
- 5 La 6 octombrie 2014, reclamanta a solicitat reexaminarea acestei decizii în temeiul articolului 24 alineatele (1), (5) și (6) din Regulamentul de bază coroborat cu articolul 7 din Decizia BCE din 14 aprilie 2014 privind instituirea unui comitet administrativ de control și normele de funcționare ale acestuia (JO 2014, L 175, p. 47). La 23 octombrie 2014, a avut loc o audiere în fața comitetului administrativ de control.
- 6 La 20 noiembrie 2014, comitetul administrativ de control a întocmit un aviz prin care se concluziona cu privire la legalitatea deciziei BCE.
- 7 La 5 ianuarie 2015, BCE a adoptat Decizia ECB/SSM/15/1 (denumită în continuare „decizia atacată”), care a abrogat și a înlocuit decizia din 1 septembrie 2014, menținând totodată calificarea reclamantei ca entitate semnificativă. BCE a subliniat, în esență, următoarele:
 - calificarea reclamantei ca entitate semnificativă nu era în contradicție cu obiectivele Regulamentului de bază;
 - profilul de risc al unei entități nu era un aspect pertinent la momentul calificării sale și articolul 70 din Regulamentul-cadru privind MUS nu putea fi interpretat ca incluzând criterii care nu își aveau temei în Regulamentul de bază;

- presupunând chiar că estima că existau circumstanțe specifice în cazul reclamantei, aceasta trebuia să verifice deopotrivă dacă astfel de circumstanțe justificau reclasarea reclamantei ca entitate mai puțin semnificativă;
- în aplicarea articolului 70 alineatul (2) din Regulamentul-cadru privind MUS, noțiunea de circumstanțe specifice trebuia să facă obiectul unei interpretări restrictive și, prin urmare, o entitate „semnificativă” putea fi reclasată în „mai puțin semnificativă” numai în ipoteza în care supravegherea directă a BCE era inadecvată;
- luarea în considerare a principiului proporționalității în scopul interpretării nu îi poate impune să verifice dacă aplicarea criteriilor articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază în privința unei entități avea un caracter proporționat și examinarea caracterului „nepotrivit” al calificării unei entități ca semnificativă nu echivala cu o astfel de examinare a proporționalității;
- caracterul adecvat al cadrelor naționale de supraveghere și capacitatea acestora de a aplica norme de supraveghere ridicate nu permiteau să se concluzioneze cu privire la caracterul inadecvat al exercitării unei supravegheri prudențiale directe de către BCE, din moment ce Regulamentul de bază nu condiționa BCE să demonstreze caracterul inadecvat al cadrelor de supraveghere naționale sau al normelor naționale de supraveghere.

II. Procedura și concluziile părților

- 8 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 martie 2015, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 9 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 23 iulie 2015, Comisia Europeană a solicitat să intervină în susținerea concluziilor BCE.
- 10 Prin decizia din 27 august 2015, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis intervenția Comisiei în susținerea concluziilor BCE.
- 11 La 9 octombrie 2015, Comisia a depus memoriul în intervenție.
- 12 La propunerea Camerei a patra, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să trimită cauza spre rejudecare în fața unui complet de judecată extins.
- 13 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra extinsă) a decis deschiderea fazei orale a procedurii.
- 14 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 28 septembrie 2016.
- 15 Reclamanta solicită Tribunalului:
 - anularea deciziei atacate dispunându-se totodată menținerea efectelor aferente înlocuirii deciziei din 1 septembrie 2014;
 - obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.
- 16 BCE și Comisia solicită Tribunalului:
 - respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

- 17 În susținerea cererii sale de anulare a deciziei atacate, reclamanta prezintă cinci motive întemeiate, în esență, primul, pe încălcarea articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază și a articolului 70 din Regulamentul-cadru privind MUS în alegerea criteriilor aplicate de BCE, al doilea, pe existența unor erori vădite de apreciere a faptelor, al treilea, pe încălcarea obligației de motivare, al patrulea, pe un abuz de putere săvârșit ca urmare a neexercitării de către BCE a puterii sale de apreciere și, al cincilea, pe încălcarea obligației BCE de a lua în considerare ansamblul circumstanțelor relevante ale speței.

A. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe caracterul juridic eronat al criteriilor aplicate de BCE

- 18 În cadrul prezentului motiv, reclamanta invocă în esență trei critici.
- 19 Prima critică se întemeiază pe interpretarea eronată a condiției privind caracterul „nepotrivit” al clasificării ca semnificativă a unei entități care figurează la articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS. Prin intermediul celei de a doua critici, reclamanta reproșează BCE că a reținut caracterul nepotrivit al calificării sale ca entitate semnificativă independent de examinarea circumstanțelor de fapt specifice și fără luarea în considerare a obiectivelor și a principiilor Regulamentului de bază. În cadrul unei a treia critici, reclamanta reproșează BCE că a săvârșit o eroare de drept în interpretarea noțiunii „circumstanțe specifice” care figurează la articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.

1. Dispoziții relevante ale Regulamentului de bază și ale Regulamentului-cadru privind MUS

- 20 Articolul 4 din Regulamentul de bază, intitulat „Atribuții conferite BCE”, precizează la alineatul (1) că, „[i]n cadrul articolului 6 [...], BCE deține competența exclusivă să exercite, în scopuri de supraveghere prudențială, următoarele atribuții în legătură cu toate instituțiile de credit cu sediile în statele membre participante”. Urmează o listă de nouă atribuții.
- 21 Articolul 6 din Regulamentul de bază, intitulat „Cooperarea în cadrul MUS”, subliniază la alineatul (1) că „BCE își îndeplinește atribuțiile în cadrul unui mecanism unic de supraveghere compus din BCE și autoritățile naționale competente” și că „BCE este responsabilă de funcționarea eficace și coerentă a MUS”. În cadrul MUS, rezultă din economia articolului 6 alineatele (4)-(6) din Regulamentul de bază o diferențiere între supravegherea prudențială a entităților „semnificative” și cea a entităților calificate ca „mai puțin semnificative”, în ceea ce privește șapte dintre cele nouă atribuții a căror listă este stabilită de articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 22 Rezultă, în primul rând, că supravegherea prudențială a entităților „semnificative” revine exclusiv BCE. Aceeași este și situația supravegherii prudențiale a entităților „mai puțin semnificative”, în ceea ce privește atribuțiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (c) din Regulamentul de bază.
- 23 În al doilea rând, în ceea ce privește entitățile mai puțin semnificative și referitor la celelalte atribuții avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază, reiese din lectura coroborată a articolului 6 alineatele (5) și (6) din regulamentul menționat că punerea lor în aplicare este încredințată, sub controlul BCE, autorităților naționale, care exercită în acest mod supravegherea prudențială directă a entităților menționate. Astfel, în temeiul articolului 6 alineatul (6) din Regulamentul de bază, „[f]ără a aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, autoritățile naționale competente exercită și sunt responsabile de [atribuții] [...] și de adoptarea tuturor deciziilor

relevante în materie de supraveghere, în legătură cu instituțiile de credit menționate la alineatul (4) primul paragraf din prezentul articol, în cadrul și conform procedurilor prevăzute la alineatul (7) din prezentul articol”.

- 24 Cu toate acestea, exercitarea acestei supravegheri prudențiale directe este încadrată de BCE, care dispune, în temeiul articolului 6 alineatul (5) literele (a) și (b) din Regulamentul de bază, de competențe, pe de o parte, de a comunica autorităților menționate „regulamente, orientări sau instrucțiuni de ordin general [...], în conformitate cu care autoritățile naționale competente desfășoară atribuțiile prevăzute la articolul 4” din regulamentul menționat, și, pe de altă parte, să desesizeze o autoritate națională „[decizând] să exercite în mod direct toate competențele relevante în legătură cu una sau mai multe instituții de credit”.
- 25 Reiese din articolul 6 alineatul (7) din Regulamentul de bază că BCE este competentă să adopte un cadru privind organizarea modalităților practice ale cooperării în cadrul MUS. În acest temei a adoptat BCE Regulamentul-cadru privind MUS.
- 26 În al treilea rând, trebuie arătat că articolul 6 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de bază utilizează drept criteriu de repartizare a rolurilor în cadrul MSU pe cel al caracterului semnificativ al entității supravegheate. În acest temei, se efectuează o diferențiere între entitățile „mai puțin semnificative” și cele „semnificative”. Trei criterii sunt prezentate, și anume dimensiunea [articolul 6 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) din Regulamentul de bază], importanța pentru economia Uniunii Europene sau a unui stat membru participant [articolul 6 alineatul (4) primul paragraf punctul (ii) din Regulamentul de bază] și importanța activităților transfrontaliere ale instituției [articolul 6 alineatul (4) primul paragraf punctul (iii) din Regulamentul de bază].
- 27 Aceste criterii sunt precizate la articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de bază, potrivit căruia „o instituție de credit sau o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă nu sunt considerate mai puțin semnificative, în afara cazului în care acest lucru este justificat de circumstanțe speciale care urmează a fi specificate în metodologie, dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții”. Printre aceste condiții se menționează la articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf punctul (i) din același regulament o valoare totală a activelor care depășește 30 de miliarde de euro.
- 28 În sfârșit, în al patrulea rând, reiese din articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf din Regulamentul de bază că poate fi înlăturată calificarea ca instituție „semnificativă” în „circumstanțe specifice” pe care BCE a fost însărcinată să le precizeze.
- 29 Această precizare a „circumstanțelor specifice” care permit să se înlăture calificarea ca „semnificativă” acordată unei instituții de credit a fost efectuată la articolele 70 și 71 din Regulamentul-cadru privind MUS, a căror interpretare este pusă în discuție în cadrul prezentului motiv. Reiese din articolul 70 alineatul (1) din regulamentul menționat că este vorba despre „circumstanțe specifice și de fapt [care] fac să fie nepotrivită clasificarea ca semnificativă a entității supravegheate, având în vedere obiectivele și principiile Regulamentului [de bază] și, în special, nevoia de a asigura aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere”. Articolul 70 alineatul (2) din același regulament subliniază că expresia „circumstanțe specifice” trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. În sfârșit, articolul 71 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS evidențiază necesitatea unei examinări a respectivelor circumstanțe specifice, efectuată de la caz la caz și specifică fiecărei entități supuse supravegherii prudențiale.

2. Conținutul deciziei atacate

- 30 În decizia atacată, BCE a arătat că valoarea activelor reclamantei depășea 30 de miliarde de euro și a refuzat să admită argumentele reclamantei întemeiate pe existența în privința sa a unor „circumstanțe speciale”, în sensul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază, justificând că intra în continuare în sfera supravegherii prudențiale directe a autorităților germane.
- 31 În decizia atacată, BCE a considerat că nu se demonstrase că supravegherea sa directă asupra reclamantei „[ar] contraveni obiectivelor Regulamentului de bază” și că, prin urmare, aceasta nu avea un caracter nepotrivit în sensul articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS. În această privință, în avizul comitetului administrativ de control, în prelungirea căreia se înscrie decizia atacată, s-a subliniat printre altele că criteriile privind caracterul semnificativ elaborate de articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază nu puteau fi înlăturate în temeiul „circumstanțelor speciale” decât dacă acestea implicau ca obiectivele Regulamentului de bază și, în special, necesitatea de a garanta aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere să fie mai bine asigurate de supravegherea directă din partea autorităților naționale, ceea ce reclamanta nu ar fi demonstrat.
- 32 În ceea ce privește argumentația prezentată de reclamantă, întemeiată, în esență, pe caracterul suficient al supravegherii prudențiale exercitate de autoritățile naționale având în vedere profilul său de risc deosebit de scăzut, BCE a considerat-o, în esență, lipsită de relevanță, din moment ce examinarea riscului prezentat de o instituție pentru stabilitatea sistemului financiar sau a creditorilor săi nu a fost luat în considerare la momentul calificării unei entități. BCE a considerat deopotrivă că nu era obligată să efectueze o examinare a caracterului proporțional al calificării unei instituții ca semnificativă. În aplicarea articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază și a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, aceasta a considerat că trebuie să se limiteze exclusiv la examinarea caracterului inadecvat al unei supravegheri directe din partea BCE.
- 33 În sfârșit, BCE a subliniat de asemenea că, chiar în eventualitatea în care ar fi de părere că existau în ceea ce privește entitatea supravegheată circumstanțe specifice în sensul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază, îi revenea în continuare sarcina să verifice dacă aceste circumstanțe specifice ar fi de natură să justifice clasificarea unei instituții de credit din „semnificativă” în „mai puțin semnificativă”.

3. Cu privire la critica întemeiată pe o eroare de drept săvârșită în interpretarea condiției privind caracterul nepotrivit al clasificării ca „semnificativă” a unei entități supuse supravegherii prudențiale

- 34 Astfel cum s-a arătat la punctul 31 de mai sus, reiese din lectura deciziei atacate, citită în lumina avizului comitetului administrativ de control, că BCE a considerat că aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS nu putea conduce la înlăturarea calificării ca entitate semnificativă a reclamantei decât cu condiția ca o supraveghere prudențială directă din partea autorităților germane să fi fost mai în măsură să asigure obiectivele Regulamentului de bază decât o supraveghere din partea BCE.
- 35 Reclamanta consideră în esență că o astfel de analiză este afectată de o eroare de drept. Aceasta subliniază că referirea la caracterul nepotrivit al clasificării ca „semnificativă” a unei entități supuse supravegherii prudențiale, care figurează la articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, constituie o noțiune juridică nedeterminată care trebuie interpretată în lumina principiului proporționalității care figurează la articolul 5 alineatul (4) TFUE care guvernează modalitatea în care instituțiile Uniunii trebuie să își exercite competențele. S-ar deduce că clasificarea unei entități ca „semnificativă” în temeiul criteriului dimensiunii nu ar justifica o supraveghere prudențială directă din partea BCE și ar fi, prin urmare, „nepotrivită”, deoarece nu ar fi necesară, atunci când un control din partea autorității competente naționale sub supravegherea macroprudențială a BCE ar fi suficient

pentru a realiza obiectivele Regulamentului de bază. În plus, modul de redactare a acestor două dispoziții nu s-ar opune examinării proporționalității calificării unei entități ca semnificativă. Aceeași ar fi și situația în cazul interpretării sistematice și teleologice a acestor două dispoziții. Reclamanta respinge deopotrivă existența unui transfer de competență efectuat în favoarea BCE referitor la ansamblul atribuțiilor avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază, în ceea ce privește toate entitățile. Dimpotrivă, lectura sa coroborată cu articolul 6 alineatul (4) din același regulament ar conduce la concluzia că, conform principiului subsidiarității, transferul de competență a fost efectuat exclusiv în ceea ce privește entitățile semnificative, supravegherea prudențială directă a entităților mai puțin semnificative rămânând în competența autorităților naționale.

- 36 Astfel, trebuie să se constate că reclamanta propune o interpretare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS în lumina unei cerințe de necesitate a supravegherii prudențiale directe din partea BCE care ar fi implicată de principiul proporționalității, respectiv de principiul subsidiarității, înscrisă la articolul 5 TFUE. Ar rezulta că BCE ar fi trebuit să verifice dacă supravegherea prudențială din partea autorităților germane era în măsură să realizeze obiectivele Regulamentului de bază. Prin urmare, în măsura în care reclamanta ar fi demonstrat că prezenta un profil de risc scăzut, obiectivul de protecție a stabilității financiare urmărit de Regulamentul de bază ar fi realizat în mod suficient de exercitarea de către autoritățile germane a supravegherii lor, ceea ce ar fi justificat, în această concepție, ca reclamanta să fie calificată ca entitate mai puțin semnificativă, în aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 37 BCE și Comisia resping temeinicia acestei interpretări. Acestea apreciază în special, în esență, că principiile proporționalității și subsidiarității au fost luate deja în considerare de legiuitor cu ocazia redactării Regulamentului de bază, permițând o punere în aplicare descentralizată a unora dintre atribuțiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază de autoritățile naționale, în privința entităților calificate ca mai puțin semnificative.
- 38 Trebuie arătat, de la bun început, că înscrisurile reclamantei nu conțin, explicit sau implicit, nicio excepție de nelegalitate a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, întemeiată pe împrejurarea că acesta ar fi contrar principiilor proporționalității sau subsidiarității sau articolului 6 din Regulamentul de bază. În înscrisurile sale, reclamanta a făcut astfel alegerea de a-și plasa argumentația doar pe terenul interpretării dispoziției menționate, fără să repună în discuție validitatea sa.
- 39 Pentru a răspunde la întrebările de interpretare invocate astfel și pentru a stabili domeniul de aplicare exact al articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, trebuie să se țină seama nu numai de termenii acestuia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2005, VEMW și alții, C-17/03, EU:C:2005:362, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 40 Pe de altă parte, în cazul în care interpretările literală și istorică ale unui regulament și, în special, ale uneia dintre dispozițiile acestuia nu permit o apreciere exactă a sferei sale de aplicare, reglementarea în cauză trebuie interpretată atât în raport cu finalitatea sa, cât și cu economia sa generală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 martie 1998, Franța și alții/Comisia, C-68/94 și C-30/95, EU:C:1998:148, punctul 168, și Hotărârea din 25 martie 1999, Gencor/Comisia, T-102/96, EU:T:1999:65, punctul 148).
- 41 În plus, reiese dintr-o jurisprudență deopotrivă constantă că un text de drept derivat al Uniunii trebuie interpretat, în măsura posibilului, în sensul conformității sale cu dispozițiile tratatului și cu principiile generale ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 4 octombrie 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, punctul 22, Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 174, și Hotărârea din 25 noiembrie 2009, Germania/Comisia, T-376/07, EU:T:2009:467, punctul 22).

a) Cu privire la interpretarea literală a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS

42 În ceea ce privește interpretarea literală a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, trebuie amintit că acesta este redactat după cum urmează:

„Circumstanțe specifice, astfel cum sunt prevăzute la articolul 6 alineatul (4) al doilea și al cincilea paragraf din Regulamentul [de bază] [...], există atunci când circumstanțe specifice și de fapt fac să fie nepotrivită clasificarea ca semnificativă a entității supravegheate, având în vedere obiectivele și principiile Regulamentului [de bază] și, în special, nevoia de a asigura aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere.”

43 Trebuie să se constate că interpretarea literală a dispozițiilor articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS urmărește să confirme poziția privilegiată de BCE în decizia atacată.

44 Astfel, modul de redactare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS face referire mai ales la caracterul potrivit sau nepotrivit al clasificării ca semnificativă a unei entități și, prin urmare, a supravegherii sale doar de către BCE în raport cu obiectivele Regulamentului de bază. Nu se efectuează nicio mențiune a unei examinări a necesității ca o entitate semnificativă să fie supusă unei supravegheri directe din partea BCE.

45 În timp ce, în general, examinarea caracterului adecvat al unui act al Uniunii privește capacitatea acestuia de a atinge obiectivele legitime urmărite de reglementarea în cauză, aprecierea caracterului său necesar constă în a verifica dacă depășește limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2015, Gauweiler și alții, C-62/14, EU:C:2015:400, punctul 67 și jurisprudența citată).

46 Prin urmare, în măsura în care articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS se referă la „circumstanțe specifice și de fapt [care] fac să fie nepotrivită clasificarea ca semnificativă a entității supravegheate, având în vedere obiectivele și principiile Regulamentului [de bază]”, rezultă în mod necesar că este avută în vedere doar ipoteza în care exercitarea unei supravegheri prudențiale directe de către BCE, implicată de calificarea unei entități ca „semnificativă”, ar fi mai puțin aptă să atingă obiectivele Regulamentului de bază decât exercitarea unei supravegheri prudențiale directe a acestei entități de către autoritățile naționale. În schimb, nu reiese dintr-o interpretare literală a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS ipoteza reclasării unei „entități semnificative” în „mai puțin semnificativă” pentru motivul că o supraveghere prudențială directă din partea autorităților naționale ar fi la fel de aptă să atingă obiectivele Regulamentului de bază ca o supraveghere exercitată doar de BCE.

b) Cu privire la interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS în conformitate cu normele superioare de drept, inclusiv cu principiile proporționalității și subsidiarității

47 Împotriva acestei interpretări literale a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, reclamanta susține în esență că dispoziția menționată ar trebui interpretată în conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității enunțate la articolul 5 alineatele (3) și (4) TUE, în măsura în care, pe de o parte, articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază atribuie autorităților naționale competența de a exercita o supraveghere prudențială în ceea ce privește unele dintre atribuțiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază și, pe de altă parte, articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS are ca funcție să repartizeze exercitarea competențelor delegate BCE și reținute de autoritățile naționale.

48 Ar rezulta că termenul „nepotrivită” care figurează la articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS ar trebui interpretat ca excluzând exercitarea supravegherii prudențiale doar de către BCE atunci când obiectivele Regulamentului de bază pot fi atinse în mod suficient de supravegherea din partea autorităților naționale. Cu alte cuvinte, derogarea prevăzută la această dispoziție și-ar găsi aplicarea nu numai în ipoteza în care obiectivele Regulamentului de bază ar fi mai bine atinse în cadrul unei supravegheri prudențiale directe din partea autorităților naționale, dar și atunci când o astfel de supraveghere ar fi suficientă pentru a le realiza.

49 În măsura în care argumentația reclamantei se bazează pe premiza că articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază menține în favoarea autorităților naționale o competență în privința atribuțiilor enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (d)-(i) din același regulament, referitor la entitățile calificate ca „mai puțin semnificative”, trebuie apreciată întinderea competențelor transferate BCE de Regulamentul de bază înainte de examinarea eventualei posibilități de a efectua interpretarea conformă a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS propusă de reclamantă.

1) Cu privire la întinderea competenței transferate BCE de Regulamentul de bază

50 Reclamanta respinge existența unui transfer de competență efectuat în favoarea BCE în ceea ce privește ansamblul atribuțiilor avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază, referitor la toate entitățile. Ar rezulta din lectura acestuia coroborată cu articolul 6 alineatul (4) din același regulament că transferul de competență ar fi fost efectuat exclusiv în ceea ce privește entitățile „semnificative”, supravegherea prudențială directă a entităților „mai puțin semnificative” rămânând în competența autorităților naționale, cu excepția atribuțiilor avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (c) din Regulamentul de bază. Această repartizare a competențelor ar fi conformă cu principiul punerii în aplicare a dreptului Uniunii de către statele membre, amintit la articolul 291 alineatul (1) TFUE.

51 Reclamanta arată de asemenea că analiza sa cu privire la întinderea competențelor transferate BCE este nu numai privilegiată în doctrină, ci și conformă istoricului adoptării Regulamentului de bază. Astfel, legiuitorul ar fi înlăturat cu bună știință propunerea inițială a Comisiei – care se baza pe un transfer de competență în favoarea BCE în ceea ce privește supravegherea prudențială a tuturor instituțiilor de credit – în favoarea unei soluții mai conforme cu principiile subsidiarității și proporționalității.

52 În esență, reclamanta arată că existența în ceea ce privește BCE, mai întâi, a unor puteri de supraveghere prudențială indirectă asupra entităților mai puțin semnificative, concretizate în posibilitatea de a adopta regulamente și orientări generale, apoi, a unei supravegheri directe în privința entităților menționate în ceea ce privește atribuțiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (c) din Regulamentul de bază și, în sfârșit, a prerogativei de a exercita o supraveghere directă în privința anumitor entități mai puțin semnificative în aplicarea articolului 6 alineatul (5) litera (b) din același regulament nu împiedică atribuirea de către articolul 6 alineatele (4) și (6) din acest regulament în favoarea autorităților naționale a competenței de supraveghere directă a entităților mai puțin semnificative.

53 Dimpotrivă, BCE, susținută de Comisie, consideră că i s-a transferat competența exclusivă în privința tuturor atribuțiilor prudențiale avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază, fiind delegată autorităților naționale și sub controlul BCE doar punerea în aplicare a atribuțiilor avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (d)-(i) din Regulamentul de bază în privința entităților mai puțin semnificative.

54 Tribunalul arată, în primul rând, că reiese din examinarea interacțiunii care există între dispozițiile articolului 4 alineatul (1) și cele ale articolului 6 din Regulamentul de bază, astfel cum sunt precizate la punctele 20-28 de mai sus, că logica legăturii dintre acestea constă în a permite ca competențele exclusive delegate BCE să poată fi puse în aplicare într-un cadru descentralizat, mai degrabă, decât să

se organizeze o repartizare a competențelor între BCE și autoritățile naționale în exercitarea atribuțiilor avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din acest regulament. De asemenea, rezultă în mod necesar din articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf din același regulament că BCE este singura competentă să stabilească „circumstanțe[le] specifice” în care ar putea fi conferită unei autorități naționale supravegherea directă a unei entități care ar trebui să intre în supravegherea sa exclusivă.

- 55 Această constatare este sprijinită de lectura considerentelor Regulamentului de bază.
- 56 În primul rând, reiese din considerentele (15) și (28) ale Regulamentului de bază că doar atribuțiile încredințate expres BCE sunt înlăturate din competența statelor membre și că supravegherea prudențială a instituțiilor financiare pentru alte motive decât cele enumerate la articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat rămâne în continuare în competența statelor membre. Rezultă în mod necesar că repartizarea competențelor între BCE și autoritățile naționale a fost efectuată abia la momentul definirii atribuțiilor încredințate BCE de articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază.
- 57 În plus, trebuie arătat că, deși considerentul (28) al Regulamentului de bază furnizează o listă de atribuții de supraveghere care trebuie să rămână în competența autorităților naționale, acesta nu include niciuna dintre atribuțiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază. Mai mult, considerentul menționat nu prezintă supravegherea directă a entităților mai puțin semnificative ca reprezentând exercitarea unei competențe care aparține autorităților naționale.
- 58 În al doilea rând, trebuie să se observe că supravegherea instituțiilor calificate ca „mai puțin semnificative” este menționată în considerentele (38)-(40) ale Regulamentului de bază, și anume imediat după considerentul (37) al aceluiași regulament, care subliniază că „autoritățile naționale competente ar trebui să aibă responsabilitatea de a sprijini BCE în pregătirea și în punerea în aplicare a oricăror acte referitoare la exercitarea atribuțiilor de supraveghere ale BCE” și că „[a]ceasta ar trebui să includă mai ales evaluările curente ale situației unei instituții de credit și verificările la fața locului aferente”. Această succesiune a considerentelor Regulamentului de bază urmărește să implice că supravegherea prudențială directă exercitată de autoritățile naționale în cadrul MUS a fost avută în vedere de Consiliul Uniunii Europene ca o modalitate de asistență a BCE, mai degrabă, decât ca exercitarea unei competențe autonome.
- 59 În al doilea rând, trebuie arătat deopotrivă că BCE rămâne titulara unor prerogative importante chiar în cazurile în care autoritățile naționale își exercită atribuțiile de supraveghere avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (d)-(i) din Regulamentul de bază și că existența unor asemenea prerogative relevă caracterul subordonat al intervenției autorităților naționale atunci când acestea pun în aplicare atribuțiile menționate.
- 60 Astfel, în aplicarea articolului 6 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul de bază, BCE are dreptul de a „emite regulamente, orientări sau instrucțiuni de ordin general pentru autoritățile naționale competente, în conformitate cu care autoritățile naționale competente desfășoară atribuțiile prevăzute la articolul 4 [din regulamentul menționat], cu excepția literelor (a) și (c) de la alineatul (1), și adoptă decizii în materie de supraveghere”.
- 61 Deși este cert că această subordonare nu se extinde până la posibilitatea BCE de a adresa orientări individuale unei autorități naționale, această absență este compensată de posibilitatea oferită de articolul 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul de bază de a desesiza o autoritate națională de supravegherea prudențială directă a unei entități. În această privință, trebuie arătat că termenii utilizați de această dispoziție implică faptul că punerea în aplicare a acestei prerogative necesită o largă putere de apreciere conferită BCE, din moment ce se precizează că, „atunci când este necesar pentru a asigura aplicarea consecventă a unor standarde înalte de supraveghere, BCE poate, în orice moment și din inițiativă proprie, după consultarea autorităților naționale competente sau la solicitarea unei autorități naționale competente, să decidă să exercite în mod direct toate competențele relevante în legătură cu una sau mai multe instituții de credit menționate la alineatul (4)”.

- 62 În al treilea rând, caracterul exclusiv al competențelor conferite BCE reiese de asemenea din compararea dispozițiilor care permit o schematizare a criteriului repartizării rolurilor între BCE și autoritățile naționale referitor la dimensiunea entității supravegheate. În timp ce, pentru motivele expuse la punctul 61 de mai sus, articolul 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul de bază urmărește pe larg posibilitatea BCE de a desesiza o autoritate națională, articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf din același regulament utilizează, dimpotrivă, formularea mai restrictivă „circumstanțe specifice” pentru a avea în vedere posibilitatea ca supravegherea directă a unei entități care ar trebui calificată „semnificativă” să fie încredințată unei autorități naționale și încredințează BCE competența exclusivă de a stabili conținutul acesteia.
- 63 Rezultă din cele ce precedă că a fost delegată de Consiliul BCE o competență exclusivă în ceea ce privește atribuțiile avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază și că articolul 6 din același regulament are drept obiectiv unic să permită punerea în aplicare descentralizată în cadrul MUS a acestei competențe de către autoritățile naționale, sub controlul BCE în privința entităților mai puțin semnificative și referitor la atribuțiile avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) literele (b) și (d)-(i) din Regulamentul de bază, conferind în același timp BCE competența exclusivă de a stabili conținutul noțiunii „circumstanțe specifice” în sensul articolului 6 alineatul (4) al doilea paragraf din același regulament, care a fost pusă în aplicare prin adoptarea articolelor 70 și 71 din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 64 Această concluzie nu poate fi infirmată de argumentația contrară a reclamantei, în special pentru că inserarea în Regulamentul de bază a articolului 6 a fost urmarea unei modificări de către Consiliu a propunerii inițiale a Comisiei. Deși o asemenea modificare poate releva voința Consiliului ca autoritățile naționale să fie asociate punerii în aplicare a atribuțiilor menționate, aceasta nu permite să se tragă nicio concluzie cu privire la menținerea în favoarea autorităților naționale a unei competențe de supraveghere prudențială în privința unora dintre atribuțiile avute în vedere la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de bază. În ceea ce privește sugestiile unor responsabili politici și administrativi prezentate de reclamantă, acestea țin de simplul registru al exprimării unor opinii personale.
- 2) *Cu privire la interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS în conformitate cu principiul subsidiarității*
- 65 Rezultă din examinarea competențelor transferate BCE de Regulamentul de bază că, în eventualitatea în care argumentația reclamantei ar trebui înțeleasă ca întemeindu-se pe o interpretare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS conformă cu principiul subsidiarității, aceasta nu poate fi admisă. Deși, atunci când este aplicabil, acest principiu implică, printre altele, să se verifice dacă obiectivul acțiunii avute în vedere poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii sau dacă un asemenea obiectiv putea fi realizat la fel de eficient la nivel național, trebuie amintit că decurge din articolul 5 alineatul (3) TUE că acest principiu nu se aplică decât în domeniile care nu țin de competența exclusivă a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Estonia/Parlamentul European și Consiliul, C-508/13, EU:C:2015:403, punctul 44 și jurisprudența citată). Prin urmare, acesta este lipsit de relevanță în ceea ce privește interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS sau a articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază care privesc, pentru motivele expuse la punctele 50-63 de mai sus, doar modalitățile de exercitare descentralizată a unei competențe exclusive a BCE.

3) Cu privire la interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS în conformitate cu principiul proporționalității

- 66 Potrivit articolului 5 alineatul (4) TUE, în temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor tratatelor. Instituțiile aplică principiul proporționalității în conformitate cu Protocolul privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat la Tratatul FUE.
- 67 În aplicarea unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care se numără printre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să fie apte pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză și să nu depășească limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea dintre mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2016, Philip Morris Brands și alții, C-547/14, EU:C:2016:325, punctul 165 și jurisprudența citată).
- 68 Trebuie amintit de asemenea că aprecierea proporționalității unei măsuri trebuie să se concilieze cu respectarea marjei de apreciere eventual recunoscute instituțiilor Uniunii cu ocazia adoptării sale (a se vedea Hotărârea din 12 decembrie 2006, Germania/Parlamentul European și Consiliul, C-380/03, EU:C:2006:772, punctul 145 și jurisprudența citată).
- 69 Reclamanta susține în esență că cerința necesității acțiunii Uniunii, care decurge din principiul proporționalității, implică faptul ca punerea în aplicare a competențelor exclusive ale Uniunii să se facă astfel încât să se lase cea mai mare latitudine posibilă exercitării competențelor naționale.
- 70 În susținerea argumentației sale, aceasta se referă la Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza Toshiba Corporation și alții (C-17/10, EU:C:2011:552, punctul 90), în care importanța fundamentală și constituțională a principiului proporționalității în sistemul tratatelor era evidențiată pentru a concluziona că aplicarea uniformă a dreptului concurenței al Uniunii nu impunea să li se refuze permanent și definitiv autorităților de concurență ale statelor membre aplicarea legislației lor naționale „antitrust”, din moment ce era suficient să li se retragă această competență pe durata unei proceduri inițiate de Comisie și să fie obligate, odată ce această procedură s-a încheiat, să respecte decizia Comisiei.
- 71 Este suficient, în această privință, să se constate că o asemenea analiză a fost evidențiată într-un context juridic care nu este comparabil cu cel al prezentei spețe.
- 72 Astfel, în respectiva cauză, era vorba despre efectele exercitării de către Comisie a competențelor sale de punere în aplicare a dreptului concurenței al Uniunii asupra aplicării de către autoritățile naționale de concurență a dreptului lor național al concurenței. Or, în prezenta speță, pentru motivele prezentate la punctele 50-64 de mai sus, autoritățile naționale, în temeiul MUS, acționează în cadrul punerii în aplicare descentralizate a unei competențe exclusive a Uniunii, și nu în exercitarea unei competențe naționale.
- 73 Prin urmare, singura competență susceptibilă să fie afectată de exercitarea unei supravegheri prudențiale directe din partea BCE este competența de principiu a statelor membre în ceea ce privește punerea în aplicare a dreptului Uniunii în ordinea lor juridică, subliniată la articolul 291 alineatul (1) TFUE. Astfel, această dispoziție amintește că, potrivit sistemului instituțional al Uniunii și normelor care reglementează relațiile dintre Uniune și statele sale membre, revine acestora din urmă, în lipsa unei dispoziții contrare a dreptului Uniunii, să asigure pe teritoriul lor punerea în aplicare a dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 23 noiembrie 1995, Nutril/Comisia, C-476/93 P, EU:C:1995:401, punctul 14).

- 74 Totuși, trebuie să se constate că păstrarea acestei competențe nu poate implica o interpretare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS în sensul susținut de reclamantă, și anume ca impunând să se verifice de la caz la caz, în ceea ce privește o instituție care se încadrează în calificarea ca semnificativă din perspectiva criteriilor stabilite la articolul 6 alineatul (4) din regulamentul de bază în cazul în care obiectivele acestuia se pot realiza la fel de bine prin intermediul unei supravegheri directe din partea autorităților naționale.
- 75 Astfel, această interpretare ar ajunge să repună în discuție echilibrul care figurează în Regulamentul de bază, întrucât ar implica să se examineze de la caz la caz dacă, în pofida aplicării criteriilor de la articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază, o instituție semnificativă nu trebuie să intre în supravegherea directă a autorităților naționale, pentru motivul că acestea ar fi mai în măsură să atingă obiectivele Regulamentului de bază.
- 76 Trebuie să se constate că o astfel de examinare ar fi în contradicție directă cu două elemente care joacă un rol fundamental în logica articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază, și anume, pe de o parte, principiul conform căruia instituțiile semnificative intră sub supravegherea exclusivă a BCE și, pe de altă parte, existența unor criterii alternative precise care să permită calificarea caracterului semnificativ al unei instituții financiare. Printre acestea figurează, în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf punctul (i), pragul de 30 de miliarde de euro din valoarea totală a activelor instituției financiare avute în vedere, criteriu îndeplinit de reclamantă.
- 77 În orice situație, trebuie arătat că luarea în considerare a rolului statelor membre în punerea în aplicare a dreptului Uniunii a fost conciliat de legiuitor cu îndeplinirea obiectivelor Regulamentului de bază la articolul 6 din regulamentul menționat, prin crearea MUS.
- 78 Pe de o parte, astfel cum reiese din considerentele (13) și (15) ale Regulamentului de bază, acesta urmărește printre altele protejarea stabilității sistemului financiar din Uniune prin punerea în aplicare a unor atribuții specifice în legătură cu politicile în materie de supraveghere a instituțiilor de credit, atribuții pe care BCE este în măsură să le exercite în calitate de bancă centrală a zonei euro, beneficiind de o vastă experiență în materie macroeconomică și de stabilitate financiară.
- 79 Pe de altă parte, departe de a exclude statele membre de la exercitarea atribuțiilor prudențiale conferite BCE, prevede colaborarea acestora permițând, în cadrul MUS și prin intermediul articolului 6 alineatele (4) și (6) din acest regulament, ca majoritatea atribuțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din acesta să fie puse în aplicare în mod descentralizat în ceea ce privește entitățile mai puțin semnificative.
- 80 Rezultă din cele ce precedă că articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, în măsura în care se referă la „circumstanțe specifice și de fapt care fac să fie nepotrivită clasificarea ca semnificativă a entității supravegheate, având în vedere obiectivele și principiile Regulamentului [de bază] și, în special, nevoia de a asigura aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere”, trebuie interpretat ca referindu-se exclusiv la circumstanțele de fapt specifice care determină ca o supraveghere prudențială directă din partea autorităților naționale să fie mai în măsură să atingă obiectivele și principiile Regulamentului de bază și, în special, nevoia de a asigura aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere.
- 81 Rezultă că BCE nu a săvârșit o eroare de drept reținând, în esență, că aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS nu putea conduce la înlăturarea calificării ca entitate semnificativă a reclamantei decât cu condiția să se demonstreze că o supraveghere prudențială directă din partea autorităților germane este mai în măsură să asigure obiectivele Regulamentului de bază decât o supraveghere din partea BCE.

- 82 Această concluzie nu este infirmată de argumentația reclamantei întemeiată pe faptul că BCE, în alte decizii în care s-a ajuns la reclasificări, nu ar fi aplicat criteriile la care aceasta s-a referit în decizia atacată.
- 83 Astfel, în eventualitatea în care o asemenea argumentație ar fi invocată pentru a demonstra că BCE a refuzat în mod eronat să examineze dacă supravegherea prudențială directă din partea autorităților naționale era suficientă pentru a atinge obiectivele Regulamentului de bază, aceasta ar trebui, de la început, să fie respinsă, în măsura în care s-a concluzionat că BCE nu a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 84 În eventualitatea în care argumentația respectivă ar trebui interpretată ca invocând, în esență, o încălcare a principiului egalității de tratament în defavoarea reclamantei, aceasta nu poate fi admisă. Este suficient a se aminti că respectarea principiului egalității de tratament trebuie să fie în concordanță cu cea a principiului legalității, ceea ce implică faptul că nimeni nu poate invoca, în interesul său, o ilegalitate comisă în favoarea altei persoane (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 aprilie 2011, *Visa Europe și Visa International Service/Comisia*, T-461/07, EU:T:2011:181, punctul 219 și jurisprudența citată). Astfel, presupunând că BCE a efectuat în mod eronat o reclasificare a entităților la care se referă reclamanta, o astfel de eroare ar fi lipsită de efecte asupra temeiniciei deciziei atacate de a refuza recalificarea reclamantei ca entitate „mai puțin semnificativă”.
- 85 Prin urmare, prima critică trebuie respinsă.
- c) Cu privire la critica întemeiată pe neexaminarea circumstanțelor de fapt specifice și a obiectivelor Regulamentului de bază***
- 86 Reclamanta reproșează, în esență, BCE că a reținut caracterul adecvat al calificării sale ca entitate semnificativă independent de examinarea împrejurărilor de fapt specifice și fără luarea în considerare a obiectivelor și principiilor Regulamentului de bază.
- 87 Este suficient în această privință să se arate că, pentru a solicita reexaminarea deciziei de la 1 septembrie 2014, reclamanta și-a întemeiat argumentația exclusiv pe caracterul pretins suficient al exercitării unei supravegheri prudențiale de către autoritățile germane din perspectiva profilului de risc pretins scăzut pe care ea îl prezenta.
- 88 Reiese astfel din lectura scrisorilor reclamantei din 10 iulie 2014 și din 6 octombrie 2014 că argumentația sa era întemeiată exclusiv pe lipsa caracterului necesar al unei supravegheri prudențiale din partea BCE pentru a garanta aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere, fără să se invoce în cuprinsul acestora faptul că o supraveghere națională ar fi mai în măsură să atingă aceste obiective.
- 89 Prin urmare, având în vedere modul de redactare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, BCE putea în mod legitim să considere o asemenea argumentație ca lipsită de relevanță, fără să fie util să se examineze realitatea circumstanțelor de fapt invocate de reclamantă sau să se verifice dacă o supraveghere din partea autorităților germane asupra reclamantei era susceptibilă să răspundă obiectivelor Regulamentului de bază.
- 90 Această critică nu poate fi, așadar, decât respinsă.

d) *Cu privire la critica întemeiată pe o eroare de drept săvârșită în interpretarea noțiunii „circumstanțe specifice”*

- 91 Reclamanta reproșează deopotrivă BCE că a efectuat o „examinare la dublu nivel”, considerând, pe de o parte, că trebuiau să existe circumstanțe specifice și, pe de altă parte, ca acestea să ajungă să facă inadecvată supravegherea prudențială a BCE, ceea ce ar contraveni modului de redactare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 92 Trebuie amintit că, în aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, „[c]ircumstanțe specifice, astfel cum sunt prevăzute la articolul 6 alineatul (4) al doilea și al cincilea paragraf din Regulamentul [de bază] [...], există atunci când circumstanțe specifice și de fapt fac să fie nepotrivită clasificarea ca semnificativă a entității supravegheate, având în vedere obiectivele și principiile Regulamentului [de bază] și, în special, nevoia de a asigura aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere”.
- 93 Articolul 71 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS precizează că „[e]xistența circumstanțelor specifice care justifică clasificarea ca mai puțin semnificativă a ceea ce altfel ar fi o entitate supravegheată semnificativă se stabilește de la caz la caz și în mod specific pentru entitatea supravegheată sau grupul supravegheat în cauză, dar nu pentru categorii de entități supravegheate”.
- 94 Reiese în mod necesar din aceste două dispoziții că examinarea existenței unor circumstanțe specifice trebuie apreciată din perspectiva circumstanțelor de fapt proprii entității supravegheate.
- 95 În decizia atacată, BCE a reținut că, „chiar în eventualitatea în care BCE ar fi de părere că circumstanțe specifice, la care se face trimitere la articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul [de bază], erau susceptibile să fie aplicate în privința entității supravegheate, ar reveni în continuare BCE sarcina de a verifica dacă asemenea circumstanțe specifice ar fi de natură să justifice clasificarea sa ca entitate mai puțin semnificativă”.
- 96 Trebuie să se constate că, în eventualitatea în care pasajul deciziei atacate menționat la punctul 95 de mai sus ar trebui interpretat ca efectuând o confuzie între noțiunea „circumstanțe specifice și de fapt” care figurează la articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS și aplicabil pentru a considera dacă clasificarea unei entități ca semnificativă este sau nu este nepotrivită și noțiunea „circumstanțe speciale” utilizată la articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază și pe care articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS are ca obiect să o precizeze, acesta ar avea, atunci, un caracter eronat din punct de vedere juridic.
- 97 Într-adevăr, raționând astfel, BCE ar erija în condiții distincte demonstrarea existenței unor „circumstanțe specifice” și aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS. Ar rezulta că circumstanțe speciale în sensul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază nu ar permite, în sine, să se justifice recalificarea unei entități „semnificative” în „mai puțin semnificativă”. În continuare, ar fi necesar să fie îndeplinite criteriile articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 98 Nu aceasta este logica articulării acestor două dispoziții. Existența unor circumstanțe specifice este suficientă pentru a justifica recalificarea unei entități. Pentru a verifica existența acestora, este necesar totuși să se aplice articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 99 Acest pasaj al deciziei atacate ar fi, în consecință, afectat de o eroare de drept care ar rămâne însă fără efecte asupra legalității sale din moment ce pasajul menționat este formulat ca motiv suplimentar, astfel cum demonstrează utilizarea condiționalului. Astfel, BCE nu admite existența unor „circumstanțe specifice”, ci oferă doar opinia sa cu privire la efectele pe care le-ar putea avea prezența unor asemenea circumstanțe, presupunând că acestea există. Prezenta critică trebuie, așadar, în orice caz, înlăturată.

100 Având în vedere cele ce precedă, primul motiv trebuie respins.

B. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe existența unor erori vădite de apreciere a faptelor

101 Reclamanta susține că decizia atacată este afectată de erori vădite de apreciere.

102 În primul rând, supravegherea prudențială directă din partea BCE nu ar fi necesară pentru atingerea obiectivelor Regulamentului de bază, și anume asigurarea stabilității piețelor financiare, securitatea și soliditatea instituțiilor de credit și protecția depunătorilor. În al doilea rând, supravegherea prudențială directă din partea BCE nu ar fi necesară pentru asigurarea obiectivului aplicării consecvente a standardelor înalte de supraveghere. În al treilea rând, supravegherea prudențială directă din partea BCE nu ar fi necesară nici din perspectiva altor obiective ale Regulamentului de bază. În al patrulea rând, supravegherea prudențială directă a reclamantei de către autoritatea națională ar fi conformă principiilor Regulamentului de bază. În al cincilea rând, chiar în lumina criteriului de apreciere eronat pe care l-ar fi reținut BCE, decizia atacată ar fi afectată de erori vădite de apreciere.

103 BCE, susținută de Comisie, solicită respingerea prezentului motiv.

104 Trebuie să se arate de la bun început că esențialul argumentației prezentate de reclamantă în cadrul prezentului motiv se bazează pe premisa că obiectivele Regulamentului de bază și aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere ar putea fi atinse prin intermediul unei supravegheri directe de către autoritățile germane. Astfel, reclamanta urmărește să demonstreze în înscrisurile sale că a fost vădit eronat să se mențină calificarea ca entitate semnificativă din perspectiva lipsei necesității unei supravegheri prudențiale din partea BCE.

105 Trebuie să se constate că o asemenea argumentație este lipsită de relevanță, din moment ce, pentru motivele arătate cu ocazia examinării primului motiv, articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS nu poate fi interpretat ca incluzând o condiție de examinare a necesității unei supravegheri prudențiale directe a unei entități care trebuie clasificată ca „semnificativă” în lumina articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază.

106 Reclamanta arată doar cu titlu subsidiar că, „chiar reținând criteriul de apreciere eronat al [BCE], decizia atacată este afectată de erori vădite de apreciere”.

107 În susținerea acestei afirmații, reclamanta se referă, în primul rând, la conținutul scrisorilor sale din 10 iulie 2014 și din 6 octombrie 2014.

108 Pentru motivele expuse deja la punctele 87-89 de mai sus, trebuie subliniat că reclamanta nu a arătat că o supraveghere națională ar fi mai în măsură să permită atingerea obiectivelor Regulamentului de bază decât o supraveghere directă din partea BCE.

109 În al doilea rând, reclamanta arată, în esență, în replică, faptul că supravegherea prudențială din partea autorităților germane ar fi mai în măsură să asigure obiectivul aplicării consecvente a standardelor înalte de supraveghere la care face trimitere articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS. Aceasta observă, în această privință, că este supusă unor reglementări diferite, și anume nu doar Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1), astfel cum a fost rectificat (JO 2013, L 208, p. 68 și JO 2013, L 321, p. 6), și Legea germană privind organizarea sectorului bancar, ci și Legea privind banca regională de credit a landului Baden-Württemberg, precum și unor autorități de control multiple, și anume nu numai Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Bafin) (Autoritatea Federală de Supraveghere Financiară, Germania), Bundesbank (Banca Federală, Germania) și BCE, dar și Ministerului de Finanțe al landului Baden-Württemberg.

- 110 Astfel, în esență, reclamanta susține că diversitatea cadrelor juridice și a autorităților de control care încadrează activitatea sa implică faptul că autoritățile naționale sunt mai în măsură să colaboreze între ele pentru a asigura o aplicare consecventă a standardelor înalte de supraveghere decât cu BCE.
- 111 Este suficient, în această privință, să se observe că reclamanta nu evidențiază existența niciunui aranjament sau a unei colaborări între autoritățile landului Baden-Württemberg și autoritățile germane care să permită o cooperare mutuală mai ușoară decât cu BCE.
- 112 În consecință, prezentul motiv trebuie respins.

C. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

- 113 Reclamanta apreciază că BCE nu și-a îndeplinit obligația de motivare la adoptarea deciziei atacate. Aceasta amintește că obligația de motivare a deciziei atacate reiese atât din articolul 33 alineatul (2), din articolul 39 alineatul (1) și din articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, cât și din articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul de bază și din articolul 296 al doilea paragraf TFUE.
- 114 În primul rând, motivarea deciziei atacate ar fi lipsită de coerență și ar avea un caracter contradictoriu, ceea ce ar împiedica să se deducă criteriul aplicat de BCE. Interpretarea noțiunii „caracter inadecvat” adoptată de BCE în înscrisurile sale nu ar figura în decizia atacată și ar avea în sine, în orice caz, un caracter contradictoriu.
- 115 În al doilea rând, reclamanta apreciază că motivarea deciziei atacate se limitează să enunțe simple afirmații și negații nesustținute. Aceasta reproșează, printre altele, BCE că nu și-a justificat afirmația potrivit căreia lipsa unui risc pentru stabilitatea piețelor sau pentru creditorii nu ar constitui o circumstanță specifică. De asemenea, decizia atacată nu ar preciza de ce o supraveghere din partea autorităților germane nu ar fi mai în măsură să îndeplinească obiectivele Regulamentului de bază.
- 116 În al treilea rând, reclamanta reproșează BCE că nu a examinat argumentele pe care aceasta le prezentase în cursul procedurii administrative, întemeiate pe existența unor circumstanțe de fapt specifice care fac inadecvată clasificarea sa ca entitate semnificativă. Ea consideră că o precizare detaliată a motivelor pentru care BCE nu a considerat aceste argumente pertinente se impunea cu atât mai mult cu cât aceasta dispune de o marjă de apreciere în aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS. O astfel de precizare nu ar reieși nici din decizia atacată, nici din contextul acesteia.
- 117 BCE, susținută de Comisie, solicită respingerea prezentului motiv.
- 118 Potrivit articolului 22 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul de bază, deciziile BCE menționează motivele pe care se întemeiază.
- 119 În aplicarea articolului 33 alineatele (1) și (2) din Regulamentul-cadru privind MUS, o decizie a BCE în materie de supraveghere este însoțită de motivarea ei. Motivarea conține faptele materiale și temeiurile juridice pe care se întemeiază decizia BCE în materie de supraveghere.
- 120 Articolul 39 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS precizează că „[o] entitate supravegheată este considerată entitate supravegheată semnificativă în cazul în care BCE stabilește acest lucru într-o decizie a BCE adresată entității supravegheate relevante [...], explicând motivele unei astfel de decizii”.

- 121 Trebuie subliniat că astfel de dispoziții nu fac decât să amintească, în corpul Regulamentului de bază și al Regulamentului-cadru privind MUS, obligația de motivare la care sunt supuse instituțiile și organele Uniunii în temeiul articolului 296 al doilea paragraf TFUE.
- 122 Obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de temeinicia motivelor, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 114 și jurisprudența citată).
- 123 Din această perspectivă, pe de o parte, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. În ceea ce privește, în special, motivarea deciziilor individuale, obligația de a motiva asemenea decizii are astfel ca scop, în afară de a permite un control judiciar, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a cunoaște dacă decizia prezintă eventuale vicii care să permită să i se conteste validitatea (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 115 și jurisprudența citată).
- 124 Pe de altă parte, cerința de motivare trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului în cauză, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 116 și jurisprudența citată).
- 125 În speță, trebuie arătat că avizul comitetului administrativ de control face parte din contextul în care se înscrie decizia atacată și poate, prin urmare, în aplicarea jurisprudenței citate la punctul 124 de mai sus, să fie luată în considerare pentru aprecierea caracterului suficient de motivat al deciziei menționate.
- 126 Astfel, articolul 24 din Regulamentul de bază, intitulat „Comitetul administrativ de control”, precizează la alineatul (1) că „BCE instituie un comitet administrativ de control pentru efectuarea controlului administrativ intern al deciziilor luate de BCE în exercitarea prerogativelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament, în urma transmiterii unei cereri [în acest sens]” și că „[s]fera de aplicare a controlului administrativ intern se referă la conformitatea procedurală și de fond a acestor decizii cu prezentul regulament”. În conformitate cu alineatul (7) al aceluiași articol, se prevăd următoarele:
- „După ce se pronunță asupra admisibilității controlului, comitetul administrativ de control formulează un aviz într-un termen care să corespundă caracterului mai mult sau mai puțin urgent al chestiunii, dar nu mai târziu de două luni de la primirea cererii și îl transmite Consiliului de supraveghere în vederea pregătirii unui nou proiect de decizie. Consiliul de supraveghere ia în considerare avizul comitetului administrativ de control și transmite imediat Consiliului guvernatorilor un nou proiect de decizie. Noul proiect de decizie fie abrogă decizia inițială, fie o înlocuiește cu o decizie cu un conținut identic, fie o înlocuiește cu o decizie modificată. Noul proiect de decizie este considerat ca fiind adoptat, cu excepția cazului în care Consiliul guvernatorilor ridică obiecții în termen de zece zile lucrătoare.”
- 127 Rezultă în mod necesar că, în măsura în care decizia atacată a statuat în sens conform cu propunerea care figurează în avizul comitetului administrativ de control, ea se înscrie în continuarea avizului menționat și explicațiile care figurează în aceasta pot fi luate în considerare în scopul examinării caracterului suficient de motivat al deciziei atacate.

- 128 În primul rând, pentru motivele expuse la punctele 31 și 32 de mai sus și contrar susținerilor reclamantei, reiese din lectura coroborată a deciziei atacate și a avizului comitetului administrativ de control că, pe de o parte, BCE a considerat că „circumstanțe specifice” puteau exista cu unica condiție ca obiectivele Regulamentului de bază să fie asigurate mai bine de o supraveghere prudențială directă din partea autorităților naționale și că, pe de altă parte, reclamanta nu demonstrase că această condiție era îndeplinită în privința sa. Trebuie arătat de asemenea că atât avizul comitetului administrativ de control, cât și decizia atacată conțin un rezumat al argumentelor reclamantei.
- 129 În plus, trebuie constatat că analiza primului motiv permite să se concluzioneze că reclamanta a fost în măsură să înțeleagă raționamentul BCE contestându-l în cadrul motivului menționat și ca Tribunalul a fost în măsură să exercite un control de legalitate asupra temeiniciei motivării deciziei atacate.
- 130 În al doilea rând, în ceea ce privește afirmația reclamantei întemeiată pe caracterul insuficient al răspunsului la argumentația pe care aceasta a prezentat-o în cursul procedurii administrative, reiese din cuprinsul punctelor 87-89, 107 și 108 de mai sus că reclamanta s-a limitat în cursul procedurii menționate să încerce să demonstreze inexistența necesității unei supravegheri prudențiale directe din partea BCE pentru motivul că supravegherea autorităților germane ar fi suficientă pentru realizarea obiectivelor Regulamentului de bază, fără să încerce să demonstreze că ar fi mai în măsură să atingă obiectivele menționate. Prin urmare, referitor la o argumentație vădit lipsită de relevanță din perspectiva interpretării adoptate de BCE, aceasta nu poate fi considerată ca fiind obligată să furnizeze o prezentare detaliată a motivelor poziției sale contrare, reclamanta putându-le deduce cu ușurință din decizia atacată și din avizul comitetului administrativ de control.
- 131 În al treilea rând, în ceea ce privește critica reclamantei întemeiată pe caracterul contradictoriu al motivării deciziei atacate, este, desigur, cert că motivarea unui act trebuie să fie logică și, în special, să nu prezinte contradicții interne care să împiedice înțelegerea adecvată a motivelor care au stat la baza adoptării acestui act (Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 151).
- 132 Trebuie constatat însă că motivarea deciziei atacate nu prezintă caracterul contradictoriu invocat.
- 133 Pe de o parte, pentru motivele expuse la punctele 31-34 de mai sus și contrar a ceea ce pare să susțină reclamanta, nu există contradicție între, pe de o parte, mențiunea care figurează în avizul comitetului administrativ de control a faptului că pentru existența unor „circumstanțe specifice” trebuie ca obiectivele Regulamentului de bază și, în special, necesitatea de a garanta aplicarea consecventă a standardelor înalte de supraveghere să fie asigurate mai bine de supravegherea directă din partea autorităților naționale și, pe de altă parte, referirea care figurează în decizia atacată la faptul că, pentru ca articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS să se aplice, ar trebui ca supravegherea directă a reclamantei din partea BCE să fie contrară obiectivelor Regulamentului de bază.
- 134 Pe de altă parte, în ceea ce privește caracterul contradictoriu al motivării deciziei atacate în măsura în care aceasta urmărește să implice că existența unor circumstanțe specifice nu este suficientă pentru a justifica aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS, s-a arătat la punctul 99 de mai sus că acest motiv al deciziei atacate figurează în cuprinsul acesteia cu titlu suplimentar. Acest pasaj nu era, așadar, de natură să împiedice buna înțelegere a criteriului aplicat de BCE în decizia atacată.
- 135 Rezultă din cele ce precedă că decizia atacată este motivată corespunzător cerințelor legale.
- 136 În consecință, al treilea motiv trebuie respins.

D. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe un abuz de putere săvârșit de BCE ca urmare a neexercitării în mod nelegal a puterii sale de apreciere

- 137 Reclamanta reproșează BCE că nu și-a utilizat puterea de apreciere în aplicarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS în privința sa, ceea ce ar constitui un abuz de putere. Ea observă că această dispoziție nu conține o listă exhaustivă a motivelor pe care BCE le poate lua în considerare. Aceasta ar fi reținut, așadar, în mod eronat în decizia atacată că argumentația prezentată de reclamantă ar fi implicat să fie luate în considerare motive neprevăzute în regulamentul menționat.
- 138 BCE, susținută de Comisie, solicită respingerea motivului.
- 139 Reiese, desigur, din jurisprudență că, atunci când o instituție este investită cu putere de apreciere, aceasta trebuie să exercite plenitudinea acestei puteri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2011, Freistaat Sachsen/Comisia, T-357/02 RENV, EU:T:2011:376, punctul 45, și Hotărârea din 10 iulie 2012, Smurfit Kappa Group/Comisia, T-304/08, EU:T:2012:351, punctul 90). Astfel, autorul actului trebuie să fie în măsură să dovedească în fața instanțelor Uniunii că acesta a fost adoptat prin exercitarea efectivă a puterii sale de apreciere, care presupune luarea în considerare a tuturor elementelor și a împrejurărilor pertinente ale situației pe care acest act intenționează să o reglementeze (Hotărârea din 7 septembrie 2006, Spania/Consiliul, C-310/04, EU:C:2006:521, punctul 122).
- 140 Cu toate acestea, trebuie amintit aici, astfel cum s-a subliniat la punctele 87-89 de mai sus, că argumentația prezentată de reclamantă în cursul procedurii administrative viza exclusiv să demonstreze că obiectivele Regulamentului de bază puteau fi atinse printr-o supraveghere directă a reclamantei de către autoritățile naționale și că o asemenea argumentație este, pentru motivele expuse cu ocazia analizei primului motiv, lipsită de relevanță în cadrul aplicării articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS.
- 141 Nu se poate reproșa însă BCE că nu și-a exercitat puterea de apreciere respingând de la început o argumentație lipsită de relevanță.
- 142 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins.

E. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației care revine BCE de a examina și de a lua în considerare ansamblul circumstanțelor pertinente ale speței

- 143 Reclamanta amintește că, în aplicarea articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul-cadru privind MUS, BCE trebuie să țină seama de toate circumstanțele relevante. Aceasta se referă deopotrivă la obligația BCE de a examina și de a lua în considerare, cu grijă și cu imparțialitate, toate elementele de fapt și de drept relevante în speță, care decurge din dreptul la o bună administrare înscris la articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- 144 Ea reproșează BCE că nu a luat în considerare circumstanțele întemeiate, în primul rând, pe imposibilitatea practică în care se afla de a cunoaște o situație de insolvabilitate, în al doilea rând, pe faptul că aceasta nu îndeplinea niciunul dintre criteriile prevăzute la articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul de bază, cu excepția celui privind dimensiunea și, în al treilea rând, pe faptul că supravegherea prudențială exercitată de autoritățile germane nu prezentase nicio deficiență în trecut.
- 145 BCE, susținută de Comisie, solicită respingerea prezentului motiv.
- 146 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că, în cazurile în care instituțiile dispun de o putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în procedurile administrative are, cu atât mai mult, o importanță fundamentală.

- ¹⁴⁷ Desigur, printre garanțiile conferite de dreptul Uniunii în cadrul procedurilor administrative se înscrie în special principiul bunei administrări, consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale, care implică obligația instituției competente de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele relevante ale cauzei (Hotărârea din 30 septembrie 2003, Atlantic Container Line și alții/Comisia, T-191/98 și T-212/98-T-214/98, EU:T:2003:245, punctul 404).
- ¹⁴⁸ Această obligație este amintită la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul-cadru privind MUS, în măsura în care se precizează că, „[î]n evaluarea sa, BCE ține seama de toate circumstanțele relevante”.
- ¹⁴⁹ Cu toate acestea, pentru motive similare celor expuse la punctul 140 de mai sus, este suficient să se sublinieze că circumstanțele care, potrivit criticii reclamantei, nu au fost luate în considerare de BCE erau lipsite de relevanță din perspectiva modului de redactare a articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul-cadru privind MUS și că nu se poate, prin urmare, reproșa în mod util BCE că nu a ținut seama de asemenea circumstanțe în aplicarea acestei dispoziții.
- ¹⁵⁰ Prin urmare, al cincilea motiv trebuie să fie respins și, în consecință, acțiunea în ansamblul său.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- ¹⁵¹ Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În speță, întrucât reclamanta a căzut în pretenții, aceasta suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de BCE, conform concluziilor acesteia.
- ¹⁵² În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Comisia va suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Banca Centrală Europeană.**
- 3) Comisia Europeană va suporta propriile cheltuieli de judecată.**

Prek

Labucka

Schwarcz

Kreuschitz

Schalin

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 mai 2017.

Semnături